

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fulvii Androtii Societ: Iesv Theologi Opuscula spiritualia

Androzzi, Fulvio

Coloniæ, 1611

Decem tentationes Dæmonis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48641)

COMMUNIONE.

tur cū hominibus imperfectis: eò quòd homines in hominibus facile solent notare quasdam imperfectiones, ob quas se mutuo contemnunt. In DEO autem nulla imperfectio notari potest. Et ideo Angeli, qui familiarissimè semper DEO assistunt, summa cum reuerètia DEO seruiunt.

DECEM TENTATIONES

*Dæmonis, contra Frequentatores
Sacramentorum.*

QVANDO Dæmon nequit S. Sacramentorum Frequentationē impedire, conatur varijs modis affligere eos, qui illa frequētant, præcipuè autem his.

PRIMA TENTATIO. Facit, vt ab alijs rideātur, & appellentur Iesuitæ, ac etiam à suis domesticis exagitentur, vt, data quauis occasione dicant: Verè hic est, qui toties communicat: & si videant eum aliquando subirasci, exclament, & alia similia agant.

II. TENTATIO. Ob oculos ponit, eos non esse dignos tam crebra Cōmunionē. Cui respondendum est, se idcirco adire Eucharistiā, vt fiat dignus. Deinde, tum quempiā esse dignum, quādo est in Dei gratia: esse autem in gratia,

G 2 du

dum est confessus. In Confessione car-
 nim recipitur vestis nuptialis, qua secu-
 rē ad has sanctas nuptias accedi potest.
 Adhuc se id facere, vt placeat Dominus
 Deo ad id inuitati. Atq; etiā quia hoc Sa-
 cramentū est animæ nostræ panis. Præ-
 terea, nos ire tanquam infirmos ad me-
 dicum, vt inopes ad dominum opulen-
 tum, vt filios prodigos ad clementissi-
 mum patrem, qui suauissimo, amantissi-
 moque vultu semper nos recipit. Ac-
 cedit quod sicut Christus Dominus no-
 ster, cum esset in mundo, nunquam ab
 aliquem repulit, sed omnes amanter re-
 cepit, ita nunc libentissimè, cum natu-
 ram suam non mutauerit, suscipit om-
 nes, qui ad ipsum in Sanctissimo Sacra-
 mento existentem veniunt.

III. Tentatio est. Conatur quosdam
 reddere scrupulosos, vt arbitrentur pe-
 care se, vbi nihil peccant, vel vt frequen-
 tationem Sacramenti deserant, vel
 semper sint afflicti, & timore pleni. Re-
 medium autem præcipuū est, in omni-
 bus, & per omnia credere Confessari-

IV. TENTATIO. Persuadet quibus-
 dam, eos nullum ex Communione
 capere fructum meliores fuisse, cum
 frequentarent Sacramenta. Qua tenta-
 tione dæmon, vel gignit, in illis rediit
 quoddam Sacramentorum, vel certe it

anxi

e anxios reddit, & mentes eorum obtun-
 dit, vt nullam vnquam percipiant con-
 solationem. Remedium huius tenta-
 tionis est, bonum signum esse quod cū
 fructu Sacramēta suscipiantur, quando
 agnoscimus, nos nullum facere fructū.
 Nam, teste S. Bernardo, vnum ex certis-
 simis signis præsentis in anima Spiritus
 sancti est, teneri desiderio maioris
 gratiæ, & agnoscere exiguum in se fru-
 ctum. Alterum remedium est, cōsapius
 accedere ad hoc Sacramentum, dicen-
 do: Si ego cum tantis auxilijs nihil pro-
 ficio, quid fieret, si illis quoque destitu-
 tus essem? Præterea, quamdiu cogita-
 mus facere bene, nunquam deserendū
 est bonum. Cū ergo hæc Sacramenta
 sint omne bonū nostrum, magna stul-
 titia foret, tantum bonum relinquere,
 cū spe benefaciendi. Imitandus est
 filius prodigus, qui existens in tantis
 ærumnis, dixit: Ibo ad patrem meum:
 cui omnia ex voto successerunt.

Et S. Catharina Senensis, cū Dæ-
 mon obijceret, ipsam esse damnatam,
 & ideo orationes, omniaque bona ope-
 ra nihil ei prodesse, respondit: Si dam-
 nata sum, plus boni faciam, quàm vn-
 quam: opera bona duplicabo, amabo
 Deum, quantum possum & valeo: ad
 hęc

hærebo illi, & toto vitæ tempore ei placere conabor, quia in inferno non poterit illum amare, nec quidquam boni facere. Et sic Dæmonem pudefecit.

V. Tentatio. Multas tentationes immittit nonnullis, quas nunquam assenserant: quod contingit, vel quia illi, ut tenuiter resistebant tentationibus, ita nec aduertebant esse tentationes, vel quia Deus illas permisit, ob maiorem eorum utilitatem. *Qui enim non est tentatus* inquit Scriptura. *Quid sit?* Et alibi

Eccl. 34.

Eccl. 2.

Fili, accedens ad seruitutem Dei, sta in timore, & prepara animam tuam ad tentationem. Et S. Paulus dicit, *Non coronabitur nisi qui legitime certauerit.* Itaque bonum

2. Tim. 2.

signum est, quando quis hoc plus affligitur quò frequentius communicat.

VI. Tentatio. Obijcit menti curas domesticas & negotia, quæ impediunt orationem. Huic respondendum, quòd qui majores habet occupationes, hoc plus eget diuino auxilio: Et quia solo peccati moriamur ab hoc Sacramento, quoties quis se eius reum non putat, aut, si putat, confiteretur, securè poterit illud accedere.

VII. Tentatio est. Timor vanæ gloriæ, dum quis intelligit se laudari, aut vituperari. Quòd ad primū attinet responde Tentationi, quòd respondit S. Bernardus, cum Dæmon ei suggereret, ut ob vanæ gloriæ

COMMUNIONE. 103

periculū prædicādi officium desereret,
O Dæmon, inquiebat, nec cœpi prædi-
care propter te, nec desinam propter te.
Quod ad secundū attinet, magna stulti-
tia est, deserere Deum, bonorumque o-
perum exercitiū ob dicta aliorū. Nec ta-
les alij sunt, quā arundines vēto agitatæ.

VIII. Tentatio, Obijcit frequentes
communicantes debere semper vacare
orationi. Quod ille facit, vel vt eos red-
dat infirmos, vel vt familiam in eos cō-
citet, si ob orationem rem domesticam
negligant. Remedium huius est, statis
horis attendere nunc orationi, nunc
laboribus, nunc curādæ rei domesticæ:
ac de oratione quidem agere cum Con-
fessario, eiusque consilium sequi.

IX. Tentatio est. Occultis quibusdam
modis continenter animum Deo serui-
entium reddit inquietum, obijciendo
illis defectus in oratione, Confessione
& Communione, alijsq; rebus spirita-
libus commissos. Cum hac tentatione
non est disputandum, sed opus est hu-
miliare se ex corde, & agnoscere se mul-
tò pluribus defectibus jobnoxium, quā
Dæmon, vel alij sciant: atque ideò pro-
piùs velle adiungere se Christo, vt ab eo
ratio bene orandi, confitendi, & com-
municandi perdiscatur. Si enim nos de-
ficiamus.

¶ †

ficiamus.

ficiamus in seruitio illi præstando, ille tamen non deficit in defectibus nostris condonandis. Quare ob nullum defectum Dei deserendi causam habemus: imò nullus maior defectus est, quàm deserere seruitium suæ diuinæ maiestatis. Quod si causam dolendi habemus ob defectus nostros, multò maiorem gaudendi habere debemus, ob amorem eius in nos, & summam ignoscendi nobis promptitudinem, ac perpetuum auxilium, quod beneficio Sacramentorum suppeditat, ad cauendos defectus.

X. Tentatio. Reddit quosdam admodum anxios, quasi non bene sint cōfessi: nō dixerint omnia peccata: conscientiam non satis aperuerint, & alia huiusmodi: vnde sæpius communicantes primario quodam huius sancti Sacramenti effectu priuat, nempe, refectione, & consolatione spiritali. Cumq; Domino in domum suam recepto, deberent esse læti & hilares, vt fuit Zachæus, redduntur omnino melancholici & tristes, cogitantes de peccatis memoria lapsis. Vnde ingens mox nascitur timor, pusillanimitas, tristitia inordinata, ac incredibile Confessariorum fastidium. Pro cuius tentationis antidoto cōsideranda sunt sequentia documēta.

Documentum, I.

PRAE-